

УДК 351.74(477)

І.В. ЗОЗУЛЯ, докт. юрид. наук, проф.,
Харківський національний університет
внутрішніх справ

О.І. ДОВГАНЬ, канд. юрид. наук, ВГБ
Управління МВС України на Південній залізниці

ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО НАЦІОНАЛЬНУ ПОЛІЦІЮ»: ПУБЛІЧНА ЧИ ГРОМАДСЬКА БЕЗПЕКА?

Ключові слова: закон України, Національна поліція, публічна безпека, громадська безпека

Нещодавно прийнятий Верховною Радою України Закон України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р. № 580–VIII [1] визначає правові засади організації та діяльності Національної поліції України, статус поліцейських, а також порядок проходження служби в Національній поліції України. Разом із тим, *вперше в законодавчій практиці держави* стосовно діяльності силових і правоохоронних структур законодавцем без будь-якого попереднього обговорення з громадою та відповідного наукового обґрунтування було *введено термін «публічна безпека»*. Такий стан речей потребує певного аналізу стосовно правильності та можливості застосування означеного терміну, що є метою статті.

Відразу слід зазначити, що деякі останні повідомлення засобів масової інформації з використанням цього терміну стосовно висвітлення досягнень працівників вітчизняної поліції рясніють лексичними промахами і очевидним нерозумінням його глибинної сутності. Наприклад, повідомляється, що «Бердичівські поліцейські покращили стан публічної безпеки та посилити протидію злочинності»² [2], під чим в дійсності йдеться про «оздоровлення загальної ситуації у районі та попередження вчинення адміністративних та кримінальних правопорушень». Тобто, в Бер-

дичеві «покращення» пов'язують з «оздоровленням» і «попередженням», а «публічну безпеку» – з «загальною ситуацією у районі» та «вчиненням адміністративних та кримінальних правопорушень». Та, чи можна разовою містечковою акцією «покращити стан публічної безпеки та посилити протидію злочинності», і в чому полягає критерій оцінки такого «покращення»?

Або – повідомлення про створення на Херсонщині загону по *підтриманню публічної безпеки* і порядку з числа місцевих активістів³ [3], щодо чого йдеться про тривіальне «патрулювання вулиць районного центру та сіл» і «попередження злочинів і правопорушень», або інші, такі ж самі, публікації. Хоча, мабуть, слід вважати, що з часом ЗМІ, суспільство та й самі працівники поліції звикнуть до досі незвичного для них нового словесного штампу і будуть правильно його використовувати, хоча б, наприклад, як «забезпечення публічної безпеки» тощо. І не будуть вживати недорікуваті подібні вислови, на кшталт, «в умовах реформування правоохоронної системи працівники управління безпеки дорожнього руху стежать за правопорядком на дорогах Вінниччини» [4]...

Але й саме Міністерство внутрішніх справ України на власному веб-сайті в закладці «новини» поволі підбиралося до такого формату, говорячи в квітні 2015 року про публічні послуги, публічну сферу, публічну інформацію; в травні того ж року – про публічні звернення, публічні обговорення, публічні послуги; в липні – про публічні дії; в серпні – про публічні особи, публічне вибачення; в вересні – про публічні умови, публічний доступ; в жовтні – про *публічну безпеку*⁴, публічні заходи, публічні дискусії, публічний набір, публічні дії, публічне право, публічний порядок, публічність. І тільки з 3 листопада 2015 року, напередодні набрання чинності Закону «Про Національну поліцію», і по теперішній час – розпочалось більш-менш усвідомлене стале вживання терміну «публічна безпека», стати-

¹ Тут і далі виділення курсивом наші.

² Узгоджено Бердичівським відділом поліції ГУНП в Житомирській області.

³ Відповідно, подану відділом комунікації ГУНП в Херсонській області.

⁴ Здається, це перше згадування публічної безпеки.

стично переважаюче усі інші, вже так звичні терміни «публічні заклики», «публічна екскурсія», «публічні місця та пункти», «публічний правопорядок»...

Закон України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р. № 580–VIII [1] чотирнадцять раз вживає термін «публічна безпека» без його попереднього визначення – у п.1 ст.1, де надається визначення Національної поліції України (далі – поліції) як «центрального органу виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку»; у пп.1 п.1 ст.2 – щодо завдання поліції із «забезпечення публічної безпеки і порядку»; у п.2 ст.9 – стосовно принципу відкритості та прозорості в її діяльності: «поліція забезпечує постійне інформування органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також громадськості про свою діяльність у сфері охорони та захисту прав і свобод людини, протидії злочинності, забезпечення публічної безпеки і порядку»; у пп.1 п.1 ст.16 – щодо повноважень Міністра внутрішніх справ України у відносинах з поліцією: «забезпечує формування державної політики у сфері забезпечення⁵ публічної безпеки і порядку, охорони та захисту прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, а також надання поліцейських послуг та контролює її реалізацію поліцією»; у п.2 ст.18 – стосовно основних обов'язків: «поліцейський на всій території України незалежно від посади, яку він займає, місцезнаходження і часу доби в разі звернення до нього будь-якої особи із заявою чи повідомленням про події, що загрожують особистій чи публічній безпеці⁶, або в разі безпосереднього виявлення таких подій зобов'язаний вжити необхідних заходів з метою рятування людей, надання допомоги особам, які її потребують, і повідомити про це найближчий орган поліції»; у пп.3 п.1 ст.22 –

⁵ Щоправда, як можна «забезпечувати... забезпечення», нехай і державної політики?...

⁶ Для цього поліцейський повинен мати уяву про сутність публічної безпеки та загрози їй та вміння їх виявляти, а також вміння надавати «необхідних заходів з метою рятування людей, надання допомоги особам, які її потребують».

щодо основних повноважень керівник⁷ поліції: «вносить на розгляд Міністра внутрішніх справ України пропозиції щодо забезпечення формування державної політики у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони та захисту прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, надання поліцейських послуг»; у пп.4 п.1 ст.23 – стосовно основних повноважень поліція: «вживає заходів, спрямованих на усунення загроз життю та здоров'ю фізичних осіб і публічній безпеці, що виникли внаслідок учинення кримінального, адміністративного правопорушення»; у пп.10 п.1 ст.23 – «вживає заходів для забезпечення публічної безпеки і порядку на вулицях, площах, у парках, скверах, на стадіонах, вокзалах, в аеропортах, морських та річкових портах, інших публічних місцях»; у пп.6 п.1 ст.26 – стосовно формування інформаційних ресурсів поліція наповнює та підтримує в актуальному стані бази (банки) даних, що входять до єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ України, стосовно: «зареєстрованих в органах внутрішніх справ кримінальних або адміністративних правопорушень, подій, які загрожують особистій чи публічній безпеці, надзвичайних ситуацій»; у п.2 ст.30 – серед видів поліцейських заходів: «поліція для охорони прав і свобод людини, запобігання загрозам публічній безпеці і порядку або припинення їх порушення також застосовує в межах своєї компетенції поліцейські превентивні заходи та заходи примусу, визначені цим Законом»; у п.1 ст.36 – «поліцейський уповноважений вимагати від особи (осіб) за-

⁷ На нашу думку, потребує більш поглибленого дослідження мотивація законодавця стосовно поодинокого застосування в Законі України «Про Національну поліцію» наряду з терміном «керівник поліції» й його уточнюючого (у дужках) терміну «начальник» – наприклад, у п.8 ст.65 (переведення поліцейського); у пп.1 п.5 ст.82 (присвоювання чергових спеціальних звань); у п.4 ст.84 (присвоювання чергових спеціальних звань при звільненні) – тут замість втраченого терміну «керівник» взагалі використовується термін «прямий начальник». Такі саме зауваження стосуються й Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про Національну поліцію» від 23.12.2015 р. № 901–VIII [5].

лишити визначене місце на певний строк або заборонити чи обмежити особам доступ до визначеної території або об'єктів, якщо це необхідно для забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони життя і здоров'я людей, для збереження та фіксації слідів правопорушення»; у п.2 ст.36 – «*поліцейський* може обмежувати або забороняти рух транспорту і пішоходів на окремих ділянках вулиць і автомобільних доріг у разі затримання осіб відповідно до закону, під час аварій, інших надзвичайних ситуацій, якщо це необхідно для забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони життя і здоров'я людей»; у п.1 ст.40 – «*поліція для забезпечення публічної безпеки і порядку* може закріплювати на форменому одязі, службових транспортних засобах, монтувати/розміщувати по зовнішньому периметру доріг і будівель автоматичну фото- і відеотехніку, а також використовувати інформацію, отриману із автоматичної фото- і відеотехніки, що знаходиться в чужому володінні»; у п.1 ст.45 – «*поліцейський для забезпечення публічної безпеки і порядку* застосовує спеціальні засоби, визначені цим Законом».

В цілому ж, як можна визначити з наведеного переліку із Закону [1], наряду з «підтриманням публічної безпеки і порядку» та «запобіганням загрозам публічній безпеці» квінтесенцією діяльності поліції все ж таки слід вважати «*забезпечення публічної безпеки і порядку*».

Відразу слід зазначити, що в *Основному Законі держави – Конституції України* – відсутнє жодне згадування термінів «*публічна безпека*» або «*публічний порядок*». При тому що термін «*громадський порядок* вживається в ч.3 ст.34 відносно обмеження законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам... гарантій прав на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань; у ч.2 ст.35 стосовно обмеження законом в інтересах охорони громадського порядку права на свободу світогляду і віросповідання; у ч.1 ст.36 щодо обмеження законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку права на свободу

об'єднання у політичні партії та громадські організації; у ч.2 ст.39 відносно обмежень судом відповідно до закону і лише в інтересах національної безпеки та громадського порядку права збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації; у п.17 ч.1 ст.92 стосовно визначення виключно законами України основ національної безпеки, організації Збройних Сил України і забезпечення громадського порядку; у п.7 ст.116 щодо здійснення заходів щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю Кабінетом Міністрів України; у п.7 ст.138 відносно забезпечення прав і свобод громадян, національної злагоди, сприяння охороні правопорядку та громадської безпеки Автономною Республікою Крим [6].

Тобто, Конституція України як однопорядкові та рівнозначні за ступенем важливості вживає терміни національної безпеки, територіальної цілісності та громадського порядку (а сюди можна також залучити й термін громадської безпеки за п.7 ст.138) і ставить їх на одні шаблі з термінами «свобода думки і слова», «вільне вираження своїх поглядів і переконань»; «свобода світогляду і віросповідання», «здоров'я і моральність населення» тощо.

Разом із тим, у вже згаданому *Законі України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р. № 580-VIII* [1] наряду з терміном «*публічна безпека*» поодиноким вживається й термін «*громадська безпека*», але дуже специфічно, наприклад, у п.3 ст.39 стосовно вилучення зброї та ін. у випадку виявлення порушення правил поведінки з ними та правил їх використання, що загрожують громадській безпеці при перевірці дотримання вимог дозвільної системи органів внутрішніх справ; у п.1 ст.40 задля попередження, виявлення або фіксування правопорушення, охорони громадської безпеки та власності, забезпечення безпеки осіб стосовно застосування технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису; у пунктах 2, 3, 7, 9 і 10 ст.45 відносно припинення групового порушення громадського порядку при застосуванні спеціальних засобів. А також у

прикінцевих та перехідних положеннях стосовно назв діючих до кінця 2016 року підрозділів громадської безпеки.

Виходячи з цього, видно, що законодавець у Законі України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р. № 580–VIII [1], вживаючи терміни «публічна безпека» та «громадська безпека», не тільки не ототожнює їх, але й відносить термін публічної безпеки до базових, оскільки саме її підтримує Національна поліція (п.1 ст.1), і, відповідно, її забезпечення є завданням поліції (пп.1 п.1 ст.2) тощо. А термін громадської безпеки (громадського порядку) – до другорядних, технічних, реалізація яких відбувається застосуванням з боку поліції виключно спеціальних засобів, вилученням зброї, застосуванням засобів фото- і кінозйомки, відеозапису.

При цьому, навіть у колишньому Законі України «Про міліцію» від 20.12.1990 р. № 565–XII [7], що втратив чинність на підставі Закону України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р. № 580–VIII [1], одним з основних завдань міліції була саме «охорона і забезпечення громадського порядку» (абз.4 ст.2) та громадської безпеки (наприклад, ч.1 ст.9), і задля цього власне, й створювалась міліція, що цілком відповідало нормам Конституції України.

Сьогодні базовий термін громадської безпеки, що як вже зазначалось, у Конституції України як Законі прямої дії, розглядається майже як однопорядковий з термінами національної безпеки, територіальної цілісності та громадського порядку, свободи думки і слова, вільного вираження своїх поглядів і переконань, свободи світогляду і віросповідання, здоров'я і моральності населення, проте, в чинному Законі України «Про Національну поліцію» він нівельований до технічного, другорядного, нічого не значущого, рівня.

Звідси й випливає, що новостворена Національна поліція не призначена для забезпечення конституційно визначених громадського порядку та громадської безпеки. Тоді яку «публічну безпеку і порядок», формально всупереч Конституції України, вона забезпечує?

При цьому, слід визнати, що і в Проекті Закону про поліцію і поліцейську діяльність

за № 2822-1 від 20.05.2015 р. [8], конкуруючому за глибиною поданих новел, чинному Закону України «Про Національну поліцію» [1], який було первинно зареєстровано в якості Проекту Закону про національну поліцію за № 2822 від 13.05.2015 р. – застосовувався термін «публічний порядок». Наприклад, у п.1 ст.1 законопроекту [8] як «поліцією є центральні органи виконавчої влади (структурні підрозділи центральних органів виконавчої влади), які виконують функції з підтримання публічного порядку», де, власне з п.2 ст.2 через функції поліції – «профілактика, запобігання, виявлення і припинення адміністративних проступків і кримінальних правопорушень» та інші – можна принаймні хоча б встановити й сутність самого публічного порядку. Але тут хоча би можна зазначити, що в цьому законопроекті відсутня жодна згадка про «публічну безпеку».

В цілому, слід констатувати, що сьогодні терміни публічної безпеки та публічного порядку, на відміну від термінів «громадський порядок» та «громадська безпека», невідомі законодавцю.

Це стосується, наприклад, того ж Кримінального кодексу України, де усталені терміни «громадський порядок» та «громадська безпека» вживаються в ст.ст.1, 22, 47, 59, 258, 293, 296, 342, 348, 390 (та де цілий розділ IX Кримінального кодексу присвячено виключно злочинам проти громадської безпеки, а цілий розділ XII – злочинам проти громадського порядку та моральності) [9].

При цьому, доктринальне визначення термінів «громадський порядок» та «громадська безпека», абсолютно вичерпно, як ми зазначали раніше [10], надали ще в 2001 році М.О. Потебенько та В.Г. Гончаренко. До того ж, можна з цього ж приводу нагадати й деякі фрагменти з циклу наших власних тогочасних робіт [10–12], де також розглядалися означені питання, або, наприклад, більш пізню статтю А.В. Басова з поняття та змісту забезпечення громадської безпеки [13].

Такі самі зауваження можна надати й стосовно Кодексу України про адміністративні правопорушення [14], де також відсутні терміни «публічна безпека» та «публічний поря-

док», але вживається термін «громадський порядок» у ст.ст.6, 14, 19, 148, 173, 185 та ін., а в ст.222 знедавна навіть регламентовано *розгляд – тепер вже органами Національної поліції – справ про порушення громадського порядку*. Але, чи є за формальними ознаками порушення громадського порядку тотожним порушенню публічної безпеки, підтриманням якої, як і публічного порядку за п.1 ст.1 Закону [1], має опікуватись Національна поліція?

І якщо, наприклад, згідно частин 5 та 9 ст.50 тієї ж Воєнної доктрини України, затвердженої Указом Президента України від 24.09.2015 р. № 555/2015 [15], наряду з іншими завданнями, на Національну гвардію України⁸ покладена «охорона громадського порядку та забезпечення громадської безпеки в зоні конфлікту», то на Міністерство внутрішніх справ України⁹ – «охорона і забезпечення громадського порядку та громадської безпеки у зоні конфлікту»¹⁰. Тому, не розглядаючи цілий ряд інших Законів України та підзаконних актів, можна зазначити, що вони також оперують суто вказаними термінами та покладають забезпечення громадського порядку та громадської безпеки – але, зовсім не публічної безпеки – на відповідні правоохоронні органи та силові структури...

Як зазначалося раніше, сьогодні практично відсутні й наукові публікації з питань публічної безпеки. Наприклад, Д.О. Беззубов, застосовуючи *термін суспільної безпеки (безпеки суспільства)* фактично як похідне від терміну національної безпеки, зіставляє його в якості «взаємопов'язаних спільних інтересів і за-

⁸ Виокремлюючи тут чомусь Національну гвардію України з системи Міністерства внутрішніх справ України, до якої вона входить за ч.1 ст.1 Закону України «Про Національну гвардію України» від 13.03.2014 р. № 876–VII [16].

⁹ На відміну від викладеного у попередній виносці, не вказуючи при цьому як на виконавця, на конкретний центральний орган виконавчої влади заходів з питань, що належать до компетенції МВС, наприклад, як за пп.2 п.11 Положення про Міністерство внутрішніх справ України від 28.10.2015 р. № 878 [17].

¹⁰ В чому вбачаються спроби розмежування завдань між різними органами. Хоча, саме в цьому випадку означена різниця виглядає штучною.

вдань суспільної та державної систем безпеки, на рівні недержавної системи за участі громадськості та об'єднань громадян». При цьому, вчений визнає наявність терміну «громадська безпека» в Конституції України, але вважає перспективним «новий постмодерний підхід» від експертів так званих недержавних аналітичних структур [18, с.74, 76], що фактично зводиться до «безпечних умов життєдіяльності» суспільства та «суспільного добробуту». Він зазначає, що «слово «добробут» є ключовим у визначенні на Заході змісту поняття «public security» (у перекладі з англ. – «суспільна безпека», «державна безпека», «публічна безпека» (*ось де цілком слушний міг би бути для законодавця вихід на публічну безпеку!* – Авт.); на побутовому рівні означає підтримку порядку), під яким розуміють здійснення захисту інститутів громадянського суспільства, що передбачає протидію загрозам добробуту громадян, суспільству загалом» [18, с.77].

При цьому, виходячи з вказаної концепції, термін «публічна безпека» можна в першому наближенні вважати таким, що поєднує в собі як державну, так і побутово-суспільну складову частини безпеки. Але, вітчизняний законодавець навіть на таку конструкцію не спромігся в Законі України «Про Національну поліцію».

Приблизно в такому ж ракурсі стосовно розуміння сутності та відмінності публічної безпеки й публічного порядку висловлюється й Є.В. Саманюк, який зазначає, що «в літературі і действующем законодательстве весьма широко используется термин «общественный порядок» наряду с понятиями «общественная безопасность», «правопорядок», «публичный порядок», которые не являются тождественными категориями. Сложность в разграничении приведенных выше понятий заключается в том, что состояние упорядоченности волевых отношений достигается воздействием целого ряда социальных норм» [19].

В свою чергу, О.С. Проневич у дослідженні ролі та місця поліції в системі органів публічної адміністрації Польщі нагадує, що *публічна безпека* «з одного боку, передбачає

збереження порядку та суспільних цінностей, що охороняють державу і громадян перед загрозливими для правопорядку явищами, а з іншого боку, означає фактичний стан, що уможливує без нараження на шкоду нормальне функціонування державної організації та реалізації її інтересів, збереження життя, здоров'я та майна людей, а також користування правами і свободами, гарантованими конституцією та іншими правовими приписами» [20, с.743]. А Волтер Кернз, спираючись на право Європейського Союзу, надає стислий аналіз публічного порядку та сутності його теорії [21]; інші науковці – І.І. Тріска та В.В. Левицька – визначають публічний порядок як «публічно-правові відносини, які мають імперативний характер і визначають основи суспільного ладу держави» [22] тощо. Але, поки все це свідчить про несміливу появу нових паростків в галузі становлення вітчизняного публічного права.

До того ж, можливо, вітчизняний законодавець намагався з української Національної поліції створити певний аналог португальської поліції публічної безпеки, місія якої – в їхньому випадку – «полягає у забезпеченні демократичної законності, внутрішньої безпеки та прав громадян у відповідності до Конституції і законів», а сама вона «є організацією безпеки, яка носить форму та зброю¹¹, є державною службою і має адміністративну автономію» [24].

А, наразі, вище викладене дозволяє вважати, що законодавець відсутністю роз'яснення терміну «публічна безпека» припустився грубого порушення законотворчої техніки і фактично поставив новостворену Національну поліцію за межі конституційного поля. Тим не менш, широке сприйняття міжнародним суспільством терміну «публічна безпека» в

якості більш пріоритетного, ніж вітчизняного – «громадська безпека» – вимагає від науковців та законодавця негайного повернення до цієї проблеми. Зокрема, такої самої думки дотримується й В.Г. Фатхутдінов, який вважає, що «формується нагальна наукова потреба в здійсненні експертизи даного нормативного акту на предмет його загрози правовій безпеці, цілісності та системності безпекового законодавства»¹² [25].

А поки науковець пропонує такі два взаємовиключні шляхи вирішення означеної юридичної колізії: «1) внесення змін та доповнень та здійснення відповідних змін до вже прийнятого ЗУ «Про Національну поліцію» і заміни невживаного в юридичній термінології для означення державної політики у сфері громадської безпеки терміну «публічна безпека» на термін «громадська безпека»; 2) внесення змін та доповнень в існуючий масив нормативно-правових актів (більше 5000), а також визначення даного поняття через доповнення ЗУ «Про Національну поліцію» відповідною статтею щодо визначення термінів» [25]. Тобто – повернення до терміну «громадська безпека» в Законі України «Про Національну поліцію», або роз'яснення в останньому терміну «публічна безпека» та внесення змін в чинне законодавство щодо досліджуваного предмета.

І якщо ми з посиланням на Закон покажемо, що новостворена Національна поліція не призначена для забезпечення конституційно визначених громадського порядку та громадської безпеки, та шукаємо шляхи вирішення проблеми, то В.Г. Фатхутдінов категорично заявляє, що «можна говорити про нелегітимність діяльності поліції у сфері громадської безпеки, а відтак це формує правові підстави для визнання не легітимності функціонування даного органу в цілому» [25].

Сподіваємось, що невдовзі розглянуті системні помилки законодавця будуть виправлені, а Національна поліція та суспільство нарешті усвідомлять, яку публічну безпеку вона

¹¹ Порівняти з вже згадуваним раніше визначенням Національної поліції з п.1 ст.1 Закону [1] – «це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку». При цьому – жодного тут, омріяного критиками колишньої міліції, згадування про зброю – створенням ілюзії повної демілітаризації [23].

¹² З чим у повній мірі можна погодитись, за виключенням спірності думки про існування якогось «безпекового законодавства».

забезпечує та як це кореспондується з Конституцією та законодавством України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України «Про Національну поліцію» : від 02.07.2015 р., № 580–VIII // ВВР України. – 2015. – № 40–41. – Ст. 379.

2. Бердичівські поліцейські покращили стан публічної безпеки та посилили протидію злочинності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.berdichev.biz/бердичівські-поліцейські-покращили>. – 21.12.2015.

3. На Херсонщині з числа місцевих активістів створений загін по підтриманню публічної безпеки і порядку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/1766597>. – 26.12.2015.

4. Поліція працює в посиленому режимі та закликає громадян бути пильними [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/1729249>. – 27.11.2015.

5. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про Національну поліцію» : від 23.12.2015 р., № 901–VIII // Голос України. – 28.12.2015. – № 247.

6. Конституція України // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

7. Закон України «Про міліцію» : від 20.12.1990 р., № 565–XII // ВВР УРСР. – 1991. – № 4. – Ст. 20.

8. Проект Закону про поліцію і поліцейську діяльність : від 20.05.2015 р., № 2822-1 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?i_d=&pf3511=55253&pf35401=343556.

9. Кримінальний кодекс України : від 05.04.2001 р., № 2341–III (із змінами, внесеними згідно із Законами станом на 26.11.2015 р.) // ВВР України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 131.

10. Зозуля І. В. Поняття безпеки в кримінальному законодавстві України та за його межами / І. В. Зозуля // Право і безпека. – 2002. – № 2. – С. 44–52.

11. Зозуля І. В. Громадська безпека як об'єкт захисту за адміністративним і кримінальним законодавством України / І. В. Зозуля // Право і безпека. – 2003. – Т. 2. – № 1. – С. 76–83.

12. Зозуля І. В. Общественная безопасность: сущность и некоторые теоретические аспекты / Зозуля І. В. // Проблемы формирования профессионального ядра органов внутренних дел : материалы Международной науч.-практ. конф. – Алматы : ООНИиРИП Академии МВД Республики Казахстан, 2003. – С. 90–99.

13. Басов А. В. Забезпечення громадської безпеки: поняття та зміст / Басов А. В. // Адміністративне право і процес. – 2012. – № 2 (2). – С. 84–91.

14. Кодекс України про адміністративні правопорушення : від 07.12.1984 р., № 8073–X (із змінами, внесеними згідно із Законами станом на 23.12.2015 р.) // ВВР УРСР. – 1984. – № 51. – Ст. 1122.

15. Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 вересня 2015 року «Про нову редакцію Воєнної доктрини України» : від 24.09.2015 р., № 555/2015 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 78. – Ст. 2592.

16. Закон України «Про Національну гвардію України» : від 13.03.2014 р., № 876–VII // ВВР України. – 2014. – № 17. – Ст. 594.

17. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України» : від 28.10.2015 р., № 878 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 89. – Ст. 2972.

18. Беззубов Д. О. До поняття концепту суспільної безпеки (адміністративний аспект) / Д. О. Беззубов // Бюлетень Мін-ва юстиції України. – 2013. – № 5 (139). – С. 73–79.

19. Саманюк Э. В. О соотношении понятий «общественная безопасность» и «общественный порядок» / Э. В. Саманюк // Молодой ученый. – 2014. – № 3. – С. 671–675.

20. Проневич О. С. Роль і місце поліції в системі органів публічної адміністрації Польщі / О. С. Проневич // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 741–747 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2010_4_118.pdf.

21. Кернз Волтер. Вступ до права Європейського Союзу : навч. посібник : пер. с англ. / Волтер Кернз ; под общ. рук. В. С. Ісакович. – Київ : Знання, 2002. – 381 с. – (Європейське право).

22. Тріска І. І. Особливості визначення правочину таким, що порушує публічний порядок / Тріска І. І., Левицька В. В. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/33_NIO_2009/Pravo/54976.doc.htm.

23. Зозуля І. В. Щодо демілітаризації органів внутрішніх справ України / Зозуля І. В. // Науковий вісник Ужгородськ. нац. ун-ту. Серія: Право. – 2014. – Вип. 29. – Т. 2. – С. 59–63.

24. Закон Португальської Республіки про організацію поліції публічної безпеки № 53/2007 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pravo.org.ua/files/Portug.pdf>.

25. Фатхутдінов В. Г. Частотність операціоналізації та контекстуальність використання терміну «публічна безпека» в Законі України про «Національну поліцію України» / Фатхутдінов Василь Гайнулович [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://goal-int.org/chastotnist-operacionalizacii-ta-kontekstualnist-vikoristannya-terminu-publichna-bezpeka-v-zakoni-ukraini-pro-nacionalnu-policiyu-ukraini>.

Зозуля І. В. Закон України «Про Національну поліцію»: публічна чи громадська безпека? / І. В. Зозуля, О. І. Довгань // Форум права. – 2015. – № 5. – С. 85–92 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2015_5_16.pdf

Розглянуто системні помилки законодавця відносно застосування в Законі України «Про Національну поліцію», як базового, терміна «публічна безпека», сутність якого законодавцем не визначена. Це ставить новостворену Національну поліцію за межі конституційного поля та чинного законодавства. Запропоновано шляхи вирішення проблеми.

Зозуля І.В., Довгань Е.І. Закон Украины «О Национальной полиции»: публичная или общественная безопасность?

Рассмотрены ошибки законодателя о применении в Законе Украины «О Национальной полиции», как базового, термина «публичная безопасность», сущность которого законодателем не определена. Это ставит вновь созданную Национальную полицию за пределы конституционного поля и действующего законодательства. Предложены пути решения проблемы.

Zozulya I.V., Dovgan' E.I. The Law of Ukraine «On the National Police»: Public and Social Safety?

Error legislator considered the application of the Law of Ukraine «On the National police» as a base, the term «public safety», the essence of which is not defined by the legislator. This puts the newly created National Police outside the constitutional framework and legislation. The ways of solving the problem proposed.